

Γιατί δεν απαντά ο Θεός; - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

«Κάθε στιγμή ο Κύριος βρίσκεται κοντά στους αγίους Του, ώστε να τους στηρίζει στην ανάγκη. Αλλά, όταν δεν υπάρχει ανάγκη, δεν φανερώνει καθαρά τη δύναμή Του με κάποιο έργο ή σημείο αισθητό, για να μην εκφυλιστεί η βοήθεια αυτή και οδηγήσει σε βλαπτικά αποτελέσματα» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος).

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ένας από τους καημούς της ζωής μας είναι η σιωπή του Θεού στις δύσκολες καταστάσεις μας. Οι εξετάσεις των νέων, τα εργασιακά αδιέξοδα και η εκμετάλλευση, οι σχέσεις που δεν προχωρούν, η κακία των ανθρώπων, συχνά και των οικείων, τα τραύματα που γεννιούνται μέσα από τέτοιες δοκιμασίες, κυρίως όμως όταν έρχονται η εμπειρία και ο φόβος της ασθένειας και του θανάτου, ο πόλεμος και η καταστροφή, γεννούν εύλογο το ερώτημα μέσα μας: γιατί ο Θεός μας εγκαταλείπει;

Πολλοί, στη διάρκεια της ιστορίας της πίστης, έδωσαν και δίνουν την απάντηση: «εξαιτίας των αμαρτιών μας σιωπά ο Θεός». Όταν είμαστε καλά, δεν νοιαζόμαστε για τη φωνή Του. Άλλοτε, έχουμε επιλέξει να ζούμε αντίθετα με το θέλημά Του και όταν έρχεται η ώρα της κρίσης, συχνά εκεί που δεν το περιμένουμε, τότε ξυπνά μέσα μας η λογική του συμφέροντος και της απαίτησης. Εφόσον πιστεύω στον Θεό, Εκείνος οφείλει να μου δείξει ότι ανταποκρίνεται στην πίστη αυτή και να μου δώσει, όπως επιθυμώ. Άλλοτε πάλι, εκλαμβάνουμε τη σιωπή του Θεού ως μία τιμωρία για τις πράξεις και σκέψεις και επιλογές μας, ώστε να γλιτώσουμε από τις αμαρτίες μας ή να αποκατασταθεί η δικαιοσύνη, η οποία έχει τρωθεί εξαιτίας της αποστασίας μας. Οι νεο-προφήτες κάθε εποχής, διάδοχοι των αρχαίων χρησολόγων και όχι των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης, η αποστολή των οποίων έληξε με τον ερχομό του Χριστού, αυτήν ακριβώς την οδό ακολουθούν: τα πάντα οφείλονται στις αμαρτίες μας. Έτσι, οι ίδιοι, ως «αυθεντικοί» εκφραστές του θείου Θελήματος, για το οποίο είναι βέβαιοι ότι το κατέχουν, μη επισημαίνοντας ούτε στον εαυτό τους ούτε στους οπαδούς τους ότι Κύριος οίδεν και μόνο Αυτός, κηρύττουν μετάνοια, συχνά αναζητώντας ακολούθους, κυρίως για να επικυρώνουν τον λόγο τους και να τους δίνουν εξουσία.

Ο ασκητικός λόγος όμως αποπνέει μιαν αλλιώςτική εμπειρία. Ο Θεός βρίσκεται πάντοτε κοντά στους αγίους Του, όπως και σε όλους τους ανθρώπους, καθώς είμαστε όλοι παιδιά Του. Δεν παρεμβαίνει όμως πάντοτε, παρά μόνο όταν είναι απόλυτη ανάγκη για την πνευματική μας ωφέλεια. Διότι εύκολα η βοήθεια του Θεού θα μπορούσε να μας βλάψει, όταν εμείς επαναπαυόμαστε σ' αυτήν, όταν εμείς δεν κάνουμε την αυτοκριτική μας, δεν προσέχουμε τις επιλογές μας, δεν είμαστε έτοιμοι να αλλάξουμε πορεία ζωής, δεν νιώθουμε την ανάγκη να αναζητήσουμε το θέλημά Του. « Έχουσι Μωυσέα και προφήτας», λέει ο Αβραάμ στον πλούσιο, στη γνωστή παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου. Και αυτός ο λόγος που είναι, στην πραγματικότητα, ο λόγος του Χριστού, είναι το κλειδί για να ερμηνεύσουμε τη σιωπή του Θεού.

Ο Θεός έχει τον τελευταίο λόγο, αφού ο άνθρωπος έχει κάνει αυτό που περνά από το χέρι του. Όσο κι αν φαίνεται δύσκολο, ούτε η ασθένεια, η ήττα, ο θάνατος είναι το τέλος για όποιον πιστεύει. Η σχέση με τον Θεό είναι εμπιστοσύνη και αγάπη. Η πρόνοια του Θεού λειτουργεί σ' αυτήν την προοπτική. Ζητάμε και μας δίνει όσα είναι αληθινά αναγκαία για την πνευματική μας πρόοδο. Ας δεχτούμε και ότι όλα τα αιτήματά μας δεν είναι χρήσιμα για τη σωτηρία μας. Εδώ είναι ο δρόμος της πίστης.

Πηγή: pemtpousia.gr – themistoklismourtzanos.blogspot.com